

РЕШЕНИЕ

№ 32378

гр. София, 17.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 22.07.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1754** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Л. К./ L. K., гражданин на Република А., [дата на раждане] срещу отказ за виза, издаден на 09.01.2026 по заявление TIA2500289V, подадено на 29.09.2025г, постановен от завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в [населено място], А..

Жалбоподателят твърди, че оспорваният отказ е незаконосъобразен, издаден при съществено нарушение на административнопроцесуалните правила и при противоречие с материалния закон, както и че актът не отговаря на изискванията за форма по чл. 59, ал.2 от АПК, тъй като не е мотивиран - отменителни основания по чл. 146, т. 2-4 АПК. Заявява се в жалбата нарушение на чл.6 и чл.13 от ЕКПЧ, тъй като жалбоподателят, който е албански гражданин, има желание да се установи и да работи в Република България, като негов приятел го е насочил към български работодател в областта на строителството. Преминал е успешно интервю и е получил съгласие да работи за работодателя „Веста строй БГ“ ООД, работодателят е подал документи за издаване на „Единно разрешение за пребиваване и работа“ в Дирекция „Миграция“ и е предоставен достъп до пазар на труда за срок от 3 години. В жалбата и в представените писмени бележки се твърди, че е постановен немотивиран акт, в който не са посочени кои от представените документи и направените от апликанта изявления не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. Според жалбоподателя, той е представил достатъчно документи при подаване на заявлението, които обосновават целта му. В случай, че е

възникнало някакво съмнение относно истинските причини да иска виза за дългосрочно пребиваване, той е следвало служебно да събере допълнителни данни, респективно да изиска от заявителя за виза да представи допълнителни писмени доказателства. Като не е сторил това е нарушил чл.7, ал.2 и чл.9, ал.2 от АПК, относно преценката на всички факти от значение за случая и служебното задължение на органа за събиране на доказателства. Според жалбоподателя, оспорваният акт е немотивиран и е нарушен принципът за съразмерност по чл.6 АПК, предвид липсата на баланс между целта на акта и засегнатите права и интереси на жалбоподателя. По същество се иска отмяна на обжалвания акт и присъждане на направените разноски по делото, за което представя в съдебно заседание списък на разноските и договор за правна помощ. Твърди, че са нарушени чл.6 и чл.13 от Европейската конвенция за защита правата на човека (ЕКПЧ). Ангажира писмени и гласни доказателства. Моли съда да отмени обжалвания административен акт и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението. Претендира присъждане на направените в производството разноски, съгласно представен списък.

Ответникът, завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], Република А. изпраща административната преписка, не изразява становище по жалбата.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза тип D, регистрирано под № TIA25000289V, подадено на 29.09.2025г, жалбоподателят Л. К./ L. K., гражданин на Република А., е подал до консулската служба в Посолството на Република България в [населено място], Република А., искане за издаване на виза с цел работа. В заявлението като професия е посочено „строителен работник“, а като работодател и място на пребиваване – „В. СТРОЙ БГ“, [населено място]. Апликантът е отбелязал, че разходите за пътуване и за издръжка по време на престоя се покриват от него.

Към заявлението са приложени: копие на паспорт; двустранно подписан трудов договор с работодател „ВЕСТА СТРОЙ БГ“ ЕООД, длъжностна характеристика за длъжност „общ работник, строителство на сгради“, позиция 93130001; свидетелство за съдимост; декларация по т.20 на §1 от ДР на ЗЧРБ за предоставяне от В. М. Д., относно адрес на пребиваване в РБългария - [населено място], [улица]; застрахователна полица; банково удостоверение за наличност по сметка; писмо рег. № 536400-81447/11.09.2025г. на началник сектор в дирекция “Миграция”, адресирано до работодател, относно предоставен на Л. Канило, на основание чл.24и от ЗЧРБ достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от три години; (л. 17- 26).

На 15.12.2025г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза тил „Д“, подписан от З. на РБългария в [населено място], Република А.. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т. 17 и т.23 от ЗЧРБ. Като фактически основания е изложено, че представените документи и направените от апликанта изявления не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. Предоставена е невярна информация с цел единствено да бъдат изпълнени формално условията на Наредбата за условията и за издаване на визи и определяне на визовия режим и закона за чужденците в Република България, за получаването на виза и последващо право на пребиваване.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДАНС са изискани и

представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя, свързано с предоставения достъп до пазара на труда, на основание чл. 24и от ЗЧРБ.

От дирекция „Миграция“ МВР с писмо рег. № 536400-21880 от 23.02.2026г. (л. 53 от делото) уведомяват съда, че КАБИЛО Л. е с решение за отказ от продължително пребиваване, като е изпратена преписката по заявлението му за издаване на разрешение за продължително пребиваване на основание чл. 24и от ЗЧРБ, с рег. № П-8008/23.07.2025г. След положително становище от Агенцията по заетостта е изпратено уведомително писмо до упълномощен представител на работодателя с копие до дирекция „К. отношения“ МВнР във връзка с предприемане на действия по подаване на заявление за издаване на виза D. След извършена справка в Националната визова информационна система (НВИС) е установено, че за чужденеца е постановен отказ за издаване на виза „D“. Съгласно § 2г от ДР на ЗЧРБ ДАНС е предоставила отрицателно становище в автоматизираната информационна система „Единен регистър за чужденци“, което на основание чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ има задължителен характер за дирекция „Миграция“ – МВР.

Съдът, по искане на ответника е изискал от ДАНС, даденото в хода на съгласувателната процедура за издаване на виза „D“ на Л. К. становище. Постъпило е писмо, съдържащо класифицирана информация с рег. № RB202001-001-03-M-6-741/25.02.2026г. с приложено изготвеното и изпратено до директора на Дирекция „К. отношения“ – МВнР. отрицателно становище с рег. № RB- 202001-001-03-M-6-3848 от 24.10.2025г.

Направеният след извършената проверка в становището на ДАНС извод е дословно възпроизведен в оспорения отказ за издаване на виза, а именно: не са представени доказателства за целта и условията на заявеното пребиваване, както и е предоставена невярна информация, с цел формално изпълнение изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ за получаване на виза и последващо пребиваване в Република България, респективно страни от ЕС.

В съдебно заседание е разпитан като свидетел В. М. Д. , едноличен собственик на капитала и управител на „Веста строй БГ“ ЕООД, с която жалбоподателят е подписал договор за работа. Заявява, че познава жалбоподателя. Посочва, че във фирмата има назначен служител – А. З., който също е от А., който ги е запознал миналата година, май – юни месец, когато жалбоподателят е бил на гости в България. Свидетелят посочва, че с него е провел интервю за работа. Заявява, че Л. отговаря перфектно на изискванията на работата, на която иска да го назначи. Посочва, че чужденецът знае малко български, но пък А. е превеждал. Счита, че Л. е перфектен работник и му трябва, защото фирмата има много договори, които трябва да изпълни. Фирмата се занимава със строителство и търговия със строителни материали, като свидетелят посочва, че в България няма работници, които напълно да изпълняват изискванията, които поставя дружеството. Посочва, че Л. е работил много в строителството. Свидетелят заявява, че има работници които са пенсионирани вече, така че има дългосрочни планове. Свидетелят потвърждава, че трудовият договор, приложен по делото, е подписан от него и след това го е предал да се разпише и служителя. Не е видял с очите си кой го е разписал, но е сигурен, че подписът е негов.

По делото е приета, представената съгласно указанията на съда справка от ГД „Гранична полиция“-МВР, съдържаща данните съдържащи се в Автоматизираната информационна система „Граничен контрол“ (АИС „ГК“), относно периода от 13.03.2025г. до 04.09.2025г.

По искане на жалбоподателя е допусната съдебно – графологическа експертиза (СГЕ), заключението по която е прието без възражение от страните. Според заключението на

вещото лице, подписът, поставен в подписания и приложен по делото трудов договор от името на Л. К., за „Служител“ в трудовия договор, обект на експертизата, както и изписването на името на служителя е изпълнено от Л. К.. Съдът кредитира заключението, тъй като при изготвянето му е за сравнителен материал са използвани експериментални образци с подписи от Л. К., положени в съдебната палата в [населено място] за нуждите на експертизата, както и подпис от паспорта на чужденеца и от заявлението за издаване на виза и в стандартния формуляр за отказ за виза от 09.,01.2026г., пълномощно и договор за правна защита и съдействие.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице с правен интерес. Отказът е по чл.9а, ал.2, т.4 от ЗЧРБ – относно виза за дългосрочно пребиваване, но на основание чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ подлежи на обжалване, тъй като лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека – правото му личен живот.

Разгледана по същество жалбата се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

Жалбата от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правата му, закрепени в чл.6 и чл.13 от ЕКПЧ, Следователно, жалбата попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложените към преписката Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № 9/10.02.2025г. на посланика на Република България в [населено място], А..

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - “Наредбата”. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа

по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България вид "D" с цел работа, след като е подал заявление за продължително пребиваване на основание чл. 24и от ЗЧРБ (Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал.1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с регламент (ЕО) № 1030/2002) и след постъпило положително становище от Агенцията по заетостта).

Оспорваният отказ е издаден в писмена форма, но не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал. 1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ. Съгласно посочените разпоредби се отказва издаване на виза на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване (т.17); е представил документ с невярно съдържание или е декларира невярни данни (т.23).

В случая като фактическо основание за постановяване на обжалвания отказ за виза е посочено, че представените документи и направените от апликанта изявления не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. Предоставена е невярна информация с цел единствено да бъдат изпълнени формално условията на Наредбата за условията и за издаване на визи и определяне на визовия режим и закона за чужденците в Република България, за получаването на виза и последващо право на пребиваване.

Съгласно чл. 10а, ал.3, от ЗЧРБ когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на ЗЗКИ. В случая мотивите за оспорвания отказ се съдържат в приложеното от ДАНС писмо, съдържащо класифицирана информация. В него обаче не са посочени данни или обстоятелства, които засягат или биха могли д засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност.

Постановеният въз основа на отрицателното становище на ДАНС административен акт засяга правната сфера на чуждия гражданин, поради което макар издателят на оспорения акт да не разполага с възможността да контролира законосъобразността на даденото от ДАНС становище, съдът, воден от задължението за преценка на пропорционалност на наложената мярка и гарантиране на правото на ефективна съдебна защита, следва да провери фактическите и правни основания за издаване на процесния отказ.

Доводите на ДАНС съдът преценява като хипотетични, противоречиви и основани не неотнорми твърдения. В становището на ДАНС се установяват множество неточности, например: наименованието на проверената от ДАНС фирма на работодателя не съвпада с наименованието на работодателя, посочен в трудовия договор, сключен от жалбоподателя и приложен към заявлението, както

и името на едноличния собственик на капитала е различно, видно от представено по делото извлечение за актуалното състояние от Търговския регистър; в становището се говори за турски граждани, а процесният заявител е албански гражданин; като аргумент за направения извод е посочено, че е удостоверението за съдимост на чужденеца е издадено месец преди сключването на трудовия договор, което се опровергава от приетите по делото писмени доказателства. От приложения в преписката трудов договор е посочено, че е сключен на 14.07.2025г., а свидетелството за съдимост на Л. К. е от 25.09. 2025г. В становището на ДАНС е изразено категорично становище за нищожност на трудовия договор, поради това че подписът не е положен от лицето, което бе оборено от заключението по СГЕ в настоящето производство. Следва да се отчете и обстоятелството, че нищожността на един договор се обявява по съдебен ред, чрез предявяване на установителен иск в компетентния според материалния интерес по договора районен/ окръжен съд.

Обратно, дадените свидетелски показания съдът намира за едностранни, убедителни и непротиворечиви.

В становището на ДАНС не е посочен нито един факт, обосноваващ извод, че визата ще се използва за различна от декларираната цел, не е посочено и каква е тази цел. Не е посочено и коя информация е невярна. Видно от писмото на директора на дирекция „Миграция“ - МВР е предоставен достъп до пазара на труда в Република България на основание чл.24и от ЗЧРБ за срок от три години на Л. К., а представените документи и направените от апликанта изявления съдът намира, че доказват достатъчно убедително целта и условията на заявеното пребиваване, предвид, че същите бяха допълнително подкрепени и от събраните в хода на съдебното производство доказателства.

Съобразно императивната разпоредба на чл. 21, ал. 7 от НУРИВОВР (в сила от 14.01.2025 г.) при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване не се допускат изключения от провеждането на интервю от компетентното длъжностно лице с оглед на изясняване на действителната цел на пътуване. Т. интервю няма данни да е било проведено с апликанта, с което органът е допуснал съществено процесуално нарушение, тъй като съображенията, изложени от свидетеля е можело да бъдат установени още в хода на административното производство, респ. ДАНС да извърши допълнителни проверки. Доколкото същото не е сторено нарушението се явява съществено, тъй като е можело да доведе до издаване на акт с различно съдържание, същото съставлява самостоятелно отменително основание.

Фактическите и правни основания за издаване на административните актове са задължителен реквизит, съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Когато недостатъчността, неточността, нелогичността или вътрешната противоречивост на мотивите водят до невъзможност да се разбере от какви съображения се е ръководил административният орган, за да издаде такъв именно акт, всъщност липсват мотиви, а отсъствието на мотиви за издаването на индивидуален административен акт е порок, който съществено нарушава установената от закона форма. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне, като при

новото разглеждане на заявлението, административният орган следва да извърши преценка на фактите в контекста на приложимите норми на ЗЧРБ във връзка с издаденото вече от Дирекция „Миграция“ - МВР разрешение за достъп до пазара на труда на основание чл.24и от ЗЧРБ, като при необходимост да изиска и допълнителни такива от ДАНС.

При този изход на делото, на жалбоподателя на основание чл.143, ал.1 от АПК се дължи присъждане на поисканите от адв. Г. разноски, които възлизат на 1685,11 евро, от които: 1380 евро, заплатен адвокатски хонорар, 5,11 евро – държавна такса и 300 евро заплатен депозит за вещо лице.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, АССГ 11 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Л. К./ L. К., гражданин на Република А., [дата на раждане] , отказ за издаване на виза от 09.01.2026г., постановен от завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в Т., А., по заявление TIA2500289V, подадено на 29.09.2025г.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне при спазване на указанията, дадени в решението.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Л. К./ L. К., гражданин на Република А., разноски по делото в размер на 1685,11 евро /хиляда шестстотин осемдесет и пет евро и 11 цента/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.